

За оне који воле да читају, Ана Филиповић препоручује:

ЛАЈАЊЕ НА ЗВЕЗДЕ

Милован Витезовић

„Можда и нисмо лајали на звезде, али се за нама дизала звездана прашина“ - уписано је у један споменар. Овако почиње прича о најживописнијем, најзанимљивијем и најузбудљивијем периоду живота, ђачком добу.

Гимназија Моравских Карловаца „Милутин Ускоковић“ извела је на пут једну веома необичну и по много чему посебну генерацију. Прича се плете око два ђака тадашњег трећег, а потом IV₂ разреда, Данице Јанковић и Михаила Кнежевића, званог Филозоф. Њихови пријатељи Милић Гавранић, због своје глупости звани Тупа, Милена Кохеза, Младен Лозанић Малер и још многи други чине ову авантуру пуну љубави, разних досетки, шала, мудрости још занимљивијом. Професори гимназије у Моравским Карловцима били су као и сви други, а опет некако другачији – почевши од њиховог разредног, наставника физичког, до наставника математике, физике, географије... Наставника физике од других наставника издвајало је то што је код њега постојало преко хиљаду оцена: 1.01, 1.32,3.98, а максимална оцена била је 4 коју је имао једино Филозоф.

Наставник математике био је најмлађи у гимназији и све девојке биле су заљубљене у њега. Тек је наставник физичког био за причу. Он је школског спортисту Тупу тренирао за време боксерских припрема. „*Сећаш ли се када смо га, да би био што јачи, водили у посластичарницу и куповали му колаче*“ - присећао се Слобеновић. „*О, да. Свако му је купио по један колач, само што га нисмо удавили*“ - одговорио је Филозоф. Тако је текао разговор два друга много година после матуре.

Шта ови ђаци све нису радили: падали су једни због других на испитима, ишли заједно на излете, застајали у тоалету да би видели најновију поруку, били одважни да иду сами у кафане, учили професоре да возе кола, правили мангупарије по школи и дворишту....

Кроз причу се провлачи Мика Трапер, по занимању „јахач металне дворишне шипке“, који је правио друштво ђацима забављајући их причама из свог живота.

Ипак, не смемо занемарити наше главне јунаке чија љубав током приче расте. Његова духовитост и упорност и њена уображеност допринели су оним слатким мукама. На крају се, наравно, све лепо завршило.

Све догодовштине, као и бежања са часова, остала су им у лепом сечању. „*Сећаш ли се бежања са часа историје, када је настава одржана на фудбалском терену?*“ - питао је

Филозоф Сукија. „*Одатле је она најлепша слика када се наставник руковао с нама као судија са играчима.*“ Тако се завршило школовање матураната IV₂ гимназије у Моравским Карловцима, а и књига Милована Витезовића.

Шта рећи, само чекати да одрастем, али нека ово моје доба потраје што дуже, неће ми сметати.

Ана Филиповић 7₂